

Arrest

nr. 292 844 van 16 augustus 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 januari 2023 tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2023.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORRE, die loco advocaat B. DHONDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 1 oktober 2019 een aanvraag tot afgifte van een visum type D in bij de Belgische ambassade te Islamabad.

1.2. De Belgische consul te Islamabad nam op 3 oktober 2019 de beslissing waarbij verzoeksters verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Verzoekster diende, volgens haar verklaring, in 2021 een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een visum type D bij de Belgische ambassade te Islamabad.

1.4. Op 12 januari 2023 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum type D. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“weigering

[...]

Aangezien de 25-jarige Afghaanse betrokkene zich bij haar 22-jarige meerderjarige Afghaanse broer in België wenst te vestigen kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.10 van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (Niet-EU meerderjarige zus i.f.v. niet-EU meerderjarige broer) is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), het betreft een gunst en geen recht. Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen.

Betrokkene bewijst niet familiaal geïsoleerd te zijn in het land van herkomst. Betrokkene is in het gezelschap van haar meerderjarige broer, haar schoonzus en hun kind (visumaanvragen 53775,53776 en 59334) van wie de humanitaire visa op 12.01.2023 eveneens geweigerd werden. Tevens is de familieband met de referentiepersoon niet duidelijk aangetoond. In zijn interview met DVZ dd.12.05.2016 werd door de referentiepersoon geen vermelding gemaakt van een zus of halfzus die [D.] heet. Ook bij zijn meegereisde broer [H.Z.] werd ze niet vermeld als een (half)zus. Het lijkt vreemd dat beide broers zouden vergeten dat ze een (half)zus hebben die [D.] heet.

Haar advocaat verklaart dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan verschrikkelijk onstabiel is, er hongersnood heerst, en dat de Taliban op korte tijd Afghanistan heeft heroverd. Afghanistan wordt geteisterd door de Taliban, maar tegelijkertijd ook door aanvallen van IS. In de provincie Baghlan, waar zijn cliënte afkomstig van is, en dat zij als ongehuwde vrouw zonder enige familie niemand heeft om op terug te vallen. Dat de referentiepersonen bereid zijn om in haar inkomsten te voorzien, om voor haar te zorgen, en dat het ook onaanvaardbaar is om haar aan haar lot over te laten in haar land van herkomst. Haar advocaat verklaart ook dat Human Rights Watch eind September 2021 reeds gerapporteerd heeft dat vrouwen in Afghanistan sinds de taliban aan de macht is zichzelf gevangen zien in hun woningen, bang om het huis te verlaten zonder mannelijke chaperonne of wegens kledijvoorschriften. Ze kampen met existentiële economische vragen nu ze niet langer in een inkomen kunnen voorzien omdat ze niet langer kunnen gaan werken. Ze kampen ook met angsten. De vrouwen die toen geïnterviewd werden waren bang dat ze weer een mahram nodig hebben om het huis te verlaten, zoals de taliban voorheen eiste. Het maakte het voor vrouwen onmogelijk deel te nemen aan het publieke leven, maar ontzegde hen ook mogelijkheid om school te lopen, te werken, medische bijstand te krijgen. Talibanleden in andere delen van het land eisen dat ook voor kleine verplaatsingen vrouwen vergezeld worden door een mannelijk familielid. Ongehuwde vrouwen zien zich verplicht te huwen omdat ze anders geen mannelijk familielid hebben om hen te vergezellen. Aanvraagster kan ook geen aanspraak maken op een (duurzaam) verblijfsstatuut. Zonder "Proof of registration" - waaraan een aantal beperkte rechten worden gekoppeld maar die nu niet meer worden uitgegeven - heeft mijn cliënte immers helemaal geen rechten in Pakistan. Zij legt hiervoor echter geen concrete bewijzen voor met betrekking tot haar eigen specifieke situatie. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dient te leveren. Deze verklaringen in haar aanvraag volstaan niet om over te gaan tot de aflevering van een humanitair visum.

De advocaat verklaart ook dat het gezinsleven van zijn cliënte ernstig in het gedrang komt wanneer ze niet zou kunnen herenigd worden met de rest van haar gezin. In casu kan er vastgesteld worden dat [D.] deel uitmaakt van het gezin van haar broers, haar ouders en de tweeling. Ze is ongehuwd en daardoor nog volledig afhankelijk en ten laste van haar ouders en broers. Haar niet herenigen met de rest van haar gezin zou er in de praktijk voor zorgen dat ze ten laste zou vallen van haar gehuwde broer en schoonzus. We merken op dat de aanvraag geen enkel bewijs bevat van regelmatige contacten met de te vervoegen referentiepersoon, noch van enige financiële of ander steun aan betrokkene zelf.

Echter de weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke

betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen.

We wijzen er verder op dat de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Update van September 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflictgerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en de ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld.

Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het is dan ook aan betrokkenen om aan te tonen dat zij in Afghanistan een reëel risico lopen op blootstelling aan een onmenselijke behandeling.

Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het hoorrecht en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Zij verschafft de volgende toelichting:

“Verzoekende partij verzocht verwerende partij om de toekenning van een humanitair visum op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 Vw. voorziet:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. "

Artikel 9 Vw. voorziet dus de mogelijkheid om vanuit het buitenland aan verwerende partij een machtiging te vragen om in België te mogen verblijven. Artikel 9 Vw. geeft zelf niet de minste aanwijz[...]ing van de redenen die kunnen worden ingeroepen om dergelijke machtiging aan te vragen.

In de praktijk wordt dergelijke machtiging regelmatig aangevraagd om 'humanitaire redenen' en wordt dergelijke aanvraag een aanvraag tot 'humanitair visum' genoemd.

Gezien de ruime omschrijving in artikel 9 Vw. en gezien het gebrek aan wettelijke definitie van een 'humanitair visum', heeft verwerende partij een bepaalde discretionaire bevoegdheid in de beoordeling van aanvragen tot een humanitair visum op grond van artikel 9 Vw..

Deze bevoegdheid mag echter niet op een kennelijk onredelijke manier worden gebruikt. Elke administratie is immers gebonden aan het redelijkheidsbeginsel, dat is geschonden wanneer de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt. (RvS 24 juni 2008, nr. 184.519) Er mag geen kennelijke wanverhouding staan tussen de motieven van een beslissing en de beslissing zelf. (RvS 20 februari 1997, nr. 64.637)

Ook is verwerende partij, op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel, verplicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en zich voldoende te informeren om de beslissing met kennis van zaken te kunnen nemen. Aan de beslissing moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen. (MAST, A., DUJARDIN J, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 1994, Brussel, p. 53.)

Bovendien moet de discretionaire bevoegdheid worden uitgeoefend in overeenstemming met de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder artikel 3 en artikel 8 EVRM. (Zie o.a. RvV 22 september 2015, nr. 158.083, punt 2.2.2.2.1.)

In casu is de bestreden beslissing om verschillende redenen kennelijk onredelijk.

1. Vooreerst stelt de bestreden beslissing dat verzoekster niet bewijst een familieband te hebben met [B.Z.], en haar ouders. Verzoekster heeft echter haar taskara voorgelegd, waaruit haar vaderlijke afstamming blijkt. Verzoekster heeft voorgesteld bij enige twijfel van de DVZ een DNA test te willen ondergaan. Verwerende partij heeft de DNA resultaten voor verzoekster haar ouders en voor haar broers en zussen (op [M.G.] na).

Verzoekster is duidelijk herkenbaar op de foto van haar paspoort, en is terug te vinden op de familiefoto's die in kader van het verzoek internationale bescherming van [B.] en [Z.] werden voorgelegd. [Z.] en [B.] vermeldden ook aan de asielinstanties dat zij twee zussen hebben, een oudere zus [G.] en een jongere zus [M.]. [M.] is op het Belgische grondgebied. [G.] is de roepnaam van [D.]. In het filmpje met beelden van het gezin na de Taliban aanval in de zomer van 2021 in het busje is zij duidelijk zichtbaar en wordt zij [G.] genoemd.

Verzoekster is een ongehuwde Afghaanse vrouw. Zij kan en mag enkel bij haar broer, [M.G.] blijven, indien hij effectief haar broer of echtgenoot is. Anders moet zij begeleid worden door een vader of echtgenoot. Verwerende partij aanvaardt ook dat [M.G.] de broer is van [D.] en trekt niet in twijfel dat [M.G.] de broer is van [Z.] en [B.], of het kind van zijn ouders.

Het is onredelijk om aan verzoekster haar afstamming te twifelen en het maakt een schending uit van het hoorrecht om haar van deze twijfel niet op de hoogte te brengen vooraleer de bestreden beslissing genomen werd, zodat zij de nodige opheldering zou kunnen bieden.

Verwerende partij beschikt overigens over de mogelijkheid verzoekster toe te laten eveneens DNA materiaal volgens de geijkte procedure af te staan ter vergelijking van het DNA van [B.] en hun gemeenschappelijke ouders. Verwerende partij wenst echter van deze mogelijkheid geen gebruik te maken.

Verzoekster voegt een videobestand waarop zijn duidelijk als [G.] benoemd wordt, en nog familiefoto's van voor haar ouders en de minderjarige kinderen naar België afreisden voor de gezinshereniging met [Z.] en [B.]. Het is opnieuw duidelijk dat zij deel uitmaakt van het gezin.

Verwerende partij schendt de motiveringsplicht, het hoorrecht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2. Verwerende partij stelt dat verzoekster aanvoert niet over een verblijfsrecht te beschikken in Pakistan omdat zij er niet erkend kan worden als vluchteling. Verwerende partij stelt dat verzoekster hier geen concreet bewijs van levert en dat zij een begin van bewijs moet leveren en dat de verklaringen in haar aanvraag niet volstaan om aanspraak te maken op een humanitair visum.

Verzoekster meent dat dit wel degelijk onredelijk als motivering.

Verzoekster wijst op algemene communicatie van de Belgische ambassade te Islamabad met betrekking tot visumaanvragen door Afghaanse onderdanen waaruit blijkt dat de Belgische overheid op de hoogte is dat een verblijf in Pakistan zonder visum onwettig is en een deportatierisico naar Afghanistan inhoudt:

"Geachte,

Deze Ambassade raadt reizen en/of verblijf in Pakistan zonder paspoort en visum ten zeerste af.

Zonder visum zijn deze mensen illegaal in Pakistan, lopen zij het risico te worden uitgezet als zij door de politie worden aangehouden en komen zij in ernstige problemen op de dag dat zij het land legaal willen verlaten" (stuk 7).

Maar ook:

"Situation in Afghanistan - important information

Dear Madam, Sir,

Thank you for your message. If you have any questions about the conditions of entry and stay in Belgium in the context of the current situation in Afghanistan, you will find the answer below.

Asylum

According to the current asylum law, asylum applications cannot be submitted abroad.

Humanitarian visa

Applications submitted electronically will not be processed.

Applications submitted in accordance with the procedure described here are examined by the Immigration Office (www.dofi.fgov.be).

There is no right to obtain a humanitarian visa.

Your application will be judged on the merits (such as your link with Belgium and the fact that you are in immediate and personal danger).

We cannot respond to applications in which the specific reason for your request is not sufficiently outlined.

If you are currently outside Afghanistan, we advise you to contact the UNHCR or the competent authorities in your country of residence. " (stuk 8, [...])

In verzoekster haar dossier werd er door de Belgische ambassade ook gesteld dat zij niet kunnen tussenkomen in pogingen om een visum te krijgen voor Pakistan.

De informatie die Myria heeft voor Pakistan is dat als Afghanen al een visum kunnen krijgen voor Pakistan dit een visum is dat maximum 1 jaar geldig is:

"Voor zij die een visum verkrijgen is de maximale geldigheidsduur van het visum 1 jaar, met een ononderbroken verblijf van maximum van 60 dagen. - Om de reguliere verblijfsstatus te behouden, moeten ze elke 60 dagen terugkeren naar Afghanistan (of een verlenging van het visum aanvragen, een procedure die meestal 'hangende' blijft maar toch een impliciete status aan de aanvrager verleent). Meestal is dit via de Torkhamgrenspost, om dan terug te keren naar Pakistan. - Na 1 jaar is het erg moeilijk om dit visum te verlengen. Heel soms is het mogelijk voor een maximumperiode van 30 dagen. - Vroeger konden diplomatieke posten de binnenkomst in Pakistan faciliteren voor bepaalde bij naam genoemde personen (bijvoorbeeld voor gezinsherenigingsdoeleinden), via een mechanisme van "safe passage", maar dit werd stopgezet sinds 8 augustus 2022.

(Bijkomende informatie Myria : voor zover wij weten heeft de diplomatieke post in Islamabad nooit de toegang tot Pakistan kunnen faciliteren via dit mechanisme, in het kader van een procedure gezinshereniging)." (stuk 9)

UNHCR stelt in dat document dat zij sinds januari 2022 geen bescherming meer mogen verlenen aan Afghanen in Pakistan en dat Afghanen in Pakistan zonder die bescherming detentie riskeren:

"Pakistani authorities have been largely accepting the Asylum-Seeker Certificate as a document to ensure legal stay, protection from refoulement, freedom of movement and mitigate risk of arrest and detention. However, since January 2022, pursuant to a Note Verbale issued by the Ministry of Foreign Affairs advising UNHCR to discontinue the issuance of Asylum-seeker Certificates and refer all asylum applications to the Ministry of Interior and Ministry of Foreign Affairs, UNHCR has ceased its issuance while registration activities are ongoing with the focus on individuals facing heightened protection risks. As a result, those persons registered with UNHCR, however holding no documentation to attest their status, could be at risk of arrest and detention." (stuk 9).

Er is geen enkele aanwijzing dat verzoekster haar verklaring, dat ze geen verblijfsrecht kan verkrijgen in Pakistan, en er in precair verblijf gedwongen is, niet zou kloppen. Verzoekster kan natuurlijk geen negatief bewijs leveren. Ze kan niet aantonen niet over een verblijfsrecht in Pakistan te beschikken.

Verzoekster heeft dit overigens wel degelijk onderbouwd in haar verzoek om een humanitair visum met stukken, nl een EUAA rapport dat duidelijk de uitdagingen qua verblijf en bescherming tegen deportatie/refoulement in Pakistan voor Afghanen in kaart brengt:

"Apart van de feitelijke omstandigheden, heeft mijn cliënte ook op juridisch vlak geen toekomst in Pakistan. Afghaanse vluchtelingen kunnen eerst en vooral de Pakistaanse nationaliteit niet verkrijgen. Maar [D.] kan ook geen aanspraak maken op een (duurzaam) verblijfsstatuut. Zonder "Proof of registration" - waaraan een aantal beperkte rechten worden gekoppeld maar die nu niet meer worden uitgegeven- heeft mijn cliënte immers helemaal geen rechten in Pakistan."

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing zelf naar rapporten van het Europese Asielagentschap EUAA, dus kan er verwacht worden dat zij op de hoogte is van de rapporten van deze organisatie. Er zijn immers updates van het rapport van 2020 voorhanden waaruit blijkt hoe precair het verblijf van Afghanen in Pakistan sinds augustus 2021 is, hoe moeilijk tot onmogelijk het is om toegang te krijgen tot bescherming, de mogelijkheid te werken, toegang tot bankdiensten (en dus overschrijvingen vanuit België te incasseren) en hoe veel risico ze lopen om uitgewezen te worden en overgeleverd aan de Taliban:

"A report by the Danish Refugee Council stated in September 2018 that the Government of Pakistan distinguishes between refugees 82 [with a recognised status, meaning the Proof of Registration (PoR) cardholders or RIC holders] and those without this status. 83 This differentiation is relevant to the protection, the rights and assistance that Afghan refugees receive and are entitled to, 84 even though officially no rights other than protection from refoulement are attached to the status of being a PoR cardholder 85. (For 1 European Asylum Support Office, Pakistan Situation of Afghan refugees, Country of Origin Information Report, May 2020, p23. 2 European Asylum Support Office, Pakistan Situation of

Afghan refugees, Country of Origin Information Report, May 2020, p33. 7 more detailed information regarding this subject, please see section 2.1.1 PoR cardholders.)"

"Regarding the legal situation of Afghans arriving in Pakistan after August 2021, refugee rights advocates reported in November 2021 that the lack of policies for new arrivals made it difficult for aid organisations to assist them. As a result, many new arriving Afghans had to rely on informal networks and try to keep a low profile for fear of being stopped by Pakistani authorities." (Ibid, pg 22).

"In 2021, sources indicated that police harassment of Afghan refugees remained an issue. 239 An August 2021 study by Mielke and her co-authors, based on 62 semistructured qualitative interviews and quantitative data from 299 surveyed participants obtained between December 2019 and March 2021, stated that police harassment of Afghans in Pakistan appeared to be pervasive and included extortion, corruption, and violence. In addition, study participants reported experiencing unannounced home and business searches, verbal abuse, and the prevalent notion that 'the police or security authorities can penetrate your space anytime'." (Ibid, pg 40)

De schattingen van Afghanen zonder registratie in Pakistan bedraagt tussen de 500 000 en 775 000 personen. De mogelijkheden om wel gedocumenteerd te geraken zijn bijzonder beperkt en de documentatie biedt dan nog geen verblijfsrechtelijke bescherming tegen refoulement.

De vraag is waarom verzoekster die na augustus 2021 in Pakistan is gekomen om een visumaanvraag in te dienen zich in een andere situatie zou bevinden?:

"Two UNHCR publications from January 2022 estimated the number of undocumented Afghans (i.e. those who are neither registered refugees nor ACC cardholders) at around 500 000 or even 775 000. (...)

Undocumented Afghans may approach UNHCR for a Refugee Status Determination (RSD) procedure and be registered as asylum-seekers and issued an asylum-seeker certificate which grants them protection from refoulement 391 on a temporary basis, 'although this is not always understood or respected by security forces'. 392 RSD was conducted by UNHCR on a wider scale until 2015 and at the time 'constituted a viable tool for undocumented Afghans to receive asylum-seeker and de facto refugee status'. However, after a policy change in 2016-17, the RSD pathway narrowed for undocumented Afghans. According to a UNHCR source, 3 011 Afghans were registered as asylum-seekers as of October 2020. 393 UNHCR has been continuing to issue unspecified numbers of asylum-seeker certificates to newly arrived Afghans as of November 2021. It has been noted that the Government of Pakistan 'has issued few official statements about what will happen to the Afghans who arrived amid the crisis' following the Taliban takeover and that UNHCR was still negotiating with the Government of Pakistan about the rights of asylumseekers. 394 Undocumented Afghans (including those holding an Afghan passport or the tazkera) who do not have Government of Pakistan- or UNHCR-issued documents are 'in breach of the Foreigners Act, 1946 and are liable to arrest, detention and deportation'." (Ibid, pg 58).

Er heerst een anti-Afghaans sentiment onder de Pakistaanse bevolking hetgeen leidt tot er restrictieve maatregelen ten opzichte van nieuwe Afghaanse vluchtelingen, die riskeren gedeporteerd te worden naar Afghanistan:

"In August 2021, Helen Dempster and her co-authors stated in a CGD Policy Blog entry that the Government of Pakistan had already taken a tougher stance on Afghan refugees a few months before the Taliban's return to power.²¹⁹ According to a September 2021 media article, prime minister Imran Khan had already consulted with Iranian president Raisi in early July 2021 and highlighted the 'serious repercussions' ²²⁰ of an influx for both countries.²²¹ An undisclosed senior government official reportedly confirmed that both Imran Khan and Raisi planned on dealing with Afghan refugees by using the 'Iranian model',²²² which refers to the strategy of providing temporary refuge to Afghans in camps along the border with Afghanistan ²²³. Dempster and her co-authors similarly mentioned Pakistan's intention to shelter all newly arriving refugees in border camps.²²⁴ Following the Taliban takeover in August 2021, Pakistan reportedly voiced ambivalence about accepting Afghan refugees and has not offered an official welcome.²²⁵ In spite of eyewitness reports of a continuous flow of people from newly Taliban-controlled Afghanistan entering Pakistan through the official Spin Boldak-Chaman border crossing, Pakistan's interior minister stressed that these were not refugees, but rather '4 000 Afghans [...] with valid travel documents'²²⁶. (For more information on this subject, please see section 2.3.4

Cross-border movement). Media articles also reported on statements by Pakistani government officials saying they would not allow Afghan refugees into the country,²²⁷ on protests by Sindhi ethnic parties pressuring the federal government not to allow Afghan refugees into Sindh province,²²⁸ on the deportation of newly arrived Afghan refugees (reportedly 965 Afghans from Quetta and 1 486 from Karachi and Lasbela as of October 2021),²²⁹ and on the closure of makeshift camps of newly arriving Afghans by authorities²³⁰. In August 2021, Dempster and co-authors assumed that the predicted new influx of Afghan refugees might have negative effects on Afghans already residing in Pakistan, 'who have been used as a political bargaining chip for decades'."

"Following the government change in Kabul in August 2021, many Afghans have entered Pakistan, leading to a renewed escalation of the refugee issue. Although police harassment has decreased slightly in recent years, authorities are now more vigilant again due to the influx of new arrivals. Mudassar M. Javed explained that security-related incidents have also increased and the number of attacks in Pakistan has risen again. Security checks have been tightened in some areas in Khyber Pakhtunkhwa and Balochistan."

"While some sources stated that Afghans have limited access to the formal labour market, other sources indicated that Afghans have no access to the formal labour market at all."

"The SDPI report informed that in the case of Afghan refugees, the following documents are required in order to open a bank account:

- A valid PoR card as proof of identity document; prior to opening an account, banks must verify the cardholder's identity through the NADRA biometric verification system.
- Where possible, a documentary proof of source of income or expected credit in transaction.
- If no such proof of income is provided, then the source of income is examined by a visit to the applicant's home or business location.
- A copy of a previous bank statement from a Pakistani or foreign bank no older than six months.
- Utility bill, rental contract etc.
- A reference from a Pakistani citizen. 681 ACC holders and undocumented Afghans, meanwhile, are not allowed to open bank accounts, according to the June 2019 study by ADSP." Qbid. pg. 89)

Verwerende partij houdt geen rekening met de informatie die werd aangedragen in het dossier en de objectieve rapporten die werden aangedragen en de actualisering van ervan waar ze weet van had moeten hebben. De motiveringsplicht wordt geschonden.

3. Verwerende partij verwijst wel naar wat verzoekende partij heeft aangevoerd over de schending van haar rechten als vrouw in Afghanistan en het gevaar dat zij loopt in Afghanistan, maar formuleert hier geen enkel antwoord op.

Er werd enkel, gebrekkig weliswaar (zie hierboven onder punt 2), geantwoord op haar verklaring niet over een duurzaam verblijfsrecht te beschikken in Pakistan.

Er werd geen enkel antwoord geformuleerd over haar veiligheid, fysieke en psychische integriteit als vrouw, specifiek dan als alleenstaande vrouw van wie de overgrote meerderheid van haar gezin in België is, t.o.v. de Talibanregering.

Verzoekster had nochtans een uitgebreide argumentatie opgenomen hierover in het verzoek en in aanvullende brieven aan verwerende partij hierover.

Zoals hierboven bevestigd geeft de Belgische ambassade te Islamabad ook aan dat één van de richtpunten voor humanitaire visumaanvragen voor Afghansen eruit bestaat dat het gevaar en de persoonlijke veiligheid in Afghanistan moet beargumenteerd worden.

Het is een fundamenteel motiveringsgebrek dat daar geen antwoord op geboden wordt in de bestreden beslissing.

Ook hier kan verzoekende partij wijzen op de meest recente EUAA richtlijnen die voor verwerende partij blijkbaar gekend zijn. EUAA bevestigt het structurele geweld tegen vrouwen en stelt dat Afghaanse vrouwen in principe nood hebben aan internationale bescherming: "The accumulation of various measures introduced by the Taliban, which affect the rights and freedoms of women and girls in Afghanistan, amounts to persecution. Such measures affect their access to healthcare, work, freedom of

movement, freedom of expression, girls' right to education, among others. Some women and girls in Afghanistan may also face other forms of ill-treatment amounting to persecution (e.g. forced marriage, such as child marriage, honourbased violence). For women and girls in Afghanistan, wellfounded fear of persecution would in general be substantiated." (EUAA, Country guidance: Afghanistan, January 2023, <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023> pg. 91).

Verzoekende partij begrijpt niet waarom verwerende partij hier geen antwoord op formuleert, terwijl het vervolgen van vrouwen als groep in Afghanistan toch alleszins een humanitaire omstandigheid uitmaakt die de afgifte van een humanitair visum kan rechtvaardigen. Als verzoekende partij omstandigheden aanvoeren die aantonen dat directe veiligheid in Afghanistan in het gevaar is, conform wat de Belgische ambassade naar voor schuift als belangrijk voor aanvragen humanitaire visa, dan mag verzoekende partij daar een uitgebreide beoordeling van verwachten door verwerende partij.

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Het maakt ook een schending uit van verzoekster haar recht op een privéleven en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM. Verzoekster is sinds de val van de Afghaanse republiek in de wettelijke onmogelijkheid om nog toegang te krijgen tot onderwijs, tot de arbeidsmarkt, kan en mag zich niet vrij verplaatsen in de openbare ruimte, kan en mag niet protesteren, kan moeilijk gezondheidszorg krijgen (dit mag enkel door een vrouwelijke arts en die zijn er niet meer), riskeert een gedwongen huwelijk, en heeft geen enkele mogelijkheid om haar rechten als vrouw af te dwingen voor een rechtbank. Ze riskeert bij het naar buiten gaan dagelijks geweld en ziet zich een gevangene waar ze verblijft.

Dit maakt een inmenging uit in haar recht op fysieke en psychische integriteit zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Verwerende partij maakt geen proportionaliteitsafweging waarbij wordt afgewogen wat het belang is voor de Belgische staat te beletten dat verzoekster aan deze structurele en onverdraagbare repressie ontsnapt en herenigd wordt met haar ouders, haar broers en haar zusje.

Verwerende partij schendt artikel 8 van het EVRM.

Wat het gezinsleven van verzoekster met haar ouders, broers en zus betreft moet erop gewezen te worden dat zij als ongehuwde, alleenstaande Afghaanse vrouw, volledig deel uitmaakt van het gezin van haar vader en dat dit ook zo geïnterpreteerd wordt door de Afghaanse de facto autoriteiten en Afghaanse samenleving:

"Afghan households are generally large and multigenerational. It is customary for women to move in with their husbands' family at marriage. Adult children usually live in the family home of their parents or in-laws throughout their life. It is rare for married couples to move out into their own home due to economic circumstances in Afghanistan. In 2010, the average size of a household in Afghanistan was reported to be 7-8 people. Traditionally, this is made up of a husband, wife, their unmarried daughters, and their sons and sons' spouse and children.

In extended family households, three or four generations may live together. This may be in walled compounds in which small domestic units (such as couples) have their own room, but the entire extended family shares a courtyard. In these communal living spaces, all the women work together to raise, discipline and educate the children." (Cultural Atlas, Afghan Culture, Family, Household Structure, <https://culturalatlas.sbs.com.au/afghanculture/afghan-culture-family>)

[B.] en [Z.] hebben ook altijd verklaard dat hun oudste zus bij hen woonde, ongehuwd is en deel uitmaakt van het huishouden.

Verzoekster had in haar verzoek erop gewezen dat het EHRM reeds in verschillende zaken betreffende jongvolwassenen die zelf nog geen gezin hadden geoordeeld heeft dat de relatie met hun ouders en andere gezinsleden ook binnen de definitie van 'gezinsleven' vallen: "In the case of an applicant who had reached the age of majority [...] and was living with his parents, that it had accepted in a number of cases that the relationship between young adults who had not founded a family of their own and their parents or other close family members also constitutes 'family life', (zie o.m. EHRM, Maslov v. Oostenrijk, 23 juni 2008; EHRM, A.A. v. UK, 20 september 2011; EHRM, Bouchelkia v. Frankrijk, 29 januari 1997; EHRM, El Boujaidi v. Frankrijk, 26 september 1997; ...).

Verzoekster maakt eenduidig deel uit van het gezin van haar ouders die in België verblijven. Er is geen andere optie voor haar om op een voor de Afghaanse samenleving aanvaardbare wijze ongehuwd en alleenstaand te blijven.

Verzoekster werpt verder op dat zij als alleenstaande vrouw het recht niet heeft om in een eigen inkomen te voorzien. Zij is volledig afhankelijk van de steun van haar broer, [M.G.], die een vrouw en kind te onderhouden heeft, en zelf enkel rondkomt door de overschrijvingen van [Z.] en [B.H.] vanuit België, waarvan ook bewijzen bij de aanvraag gevoegd werden.

Verzoekster heeft aangevoerd dat zij en de rest van haar gezin gevaar lopen t.o.v. de Taliban. Zij heeft erop gewezen dat haar beide broers erkend werden omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de Taliban, dat hun gezin na de vlucht van [Z.] en [B.] werd lastig gevallen door de Taliban, dat de Taliban in de zomer van 2021 hun huis overhoop heeft gehaald en alle aanwezige gezinsleden fysiek mishandeld heeft. De bewijzen zijn de arresten van Uw Raad ter erkenning van de vluchtelingenstatus, de verklaringen van de gezinsleden en de foto's en video's die de gevolgen van de mishandeling attesteren. Een dergelijke handelingswijze strookt ook met objectieve rapporten over hoe de Taliban Afghaanse burgers 'bestuurt'.

Verwerende partij heeft over het gevaar dat verzoekers lopen vis-à-vis de Afghaanse Taliban geen enkel antwoord geformuleerd en schendt de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster had ook aangegeven dat zij geen overlevingsmogelijkheden hebben in Afghanistan, dat er een extreme socio-economische situatie heerst die levensbedreigend is. Verzoekende partij had dit ondersteund met stukken en rapporten. Verwerende partij heeft hier geen enkel antwoord op geformuleerd.

*4. Verwerende partij heeft blijkbaar ook niet de volledige beslissing betekend aan verzoekende partij. De zin "Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghan Voor de Minister:[L.J.], Attaché *** Deze tekst is ingekort. Contacteer DVZ vo", doet niet enkel vermoeden dat niet de volledige motivering werd opgenomen in de bestreden beslissing, getuige de zin die midden in een woord wordt afgebroken en de onvolledige motivering, maar dat verwerende partij dit ook weet, gelet op de vermelding dat de tekst zou ingekort zijn en daarop opnieuw een onvolledige zin en halverwege afgebroken woord.*

Dit maakt een schending uit van de motiveringsplicht en maakt een onherstelbaar gebrek uit van de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft het administratief dossier opgevraagd bij de dienst Openbaarheid van Bestuur van de Dienst Vreemdelingenzaken, maar kreeg enkel het administratief dossier voor [M.G.] en niet voor [D.] en [F.]. Verzoeker heeft daarop de dienst Openbaarheid van bestuur ook nog eens om deze dossiers gevraagd (stuk 12) en bij uitblijven van een antwoord dit ook gevraagd aan de dienst Humanitaire Visa van verwerende partij (stuk 11). Het administratief dossier werd echter tot op vandaag, de laatste dag van de beroepstermijn, niet overgemaakt.

Verzoekster haar rechten van verdediging werden geschonden. Er werd haar een onvolledige beslissing betekend en ze kreeg geen toegang tot het administratief dossier en is dan ook niet zeker op welke gronden de bestreden beslissing genomen werd.

Door dit erg gebrekkige onderzoek en inadequate motivering meent verzoekende partij dat verwerende partij op flagrante wijze artikel 3 en artikel 8 EVRM schendt en tekortschiet in haar motiveringsplicht.

Bovendien blijkt om al bovenstaande redenen dat verwerende partij de beslissing onvoldoende zorgvuldig heeft voorbereid en het dossier op onnauwkeurige wijze heeft bestudeerd, waardoor zij de zorgvuldigheidsplicht schendt.

De beslissing van verwerende partij is om bovenstaande redenen ook kennelijk onredelijk, waardoor het redelijkheidsbeginsel is geschonden."

3.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoeksters bemerking dat zij niet in het bezit werd gesteld van de volledige tekst van de bestreden beslissing laat de Raad niet toe te oordelen dat verweerder in gebreke bleef een formele motivering te voorzien. Er is louter sprake van een gebrek in de kennisgeving van deze beslissing.

Er moet evenwel worden aangegeven dat de volledige tekst van de bestreden beslissing in het door verweerder neergelegde administratief dossier is opgenomen, zodat verzoeksters raadsman in elk geval de mogelijkheid had om kennis te nemen van de tekst van de bestreden beslissing in zijn integraliteit. Ter terechtzitting werd aan de advocaat van verzoekster ook de mogelijkheid geboden om eventuele bijkomende grieven inzake de paragraaf in de bestreden beslissing die niet stond vermeld op de ter kennis gebrachte akte aan te voeren. Verzoeksters raadvrouw gaf ter terechtzitting uitdrukkelijk aan van deze mogelijkheid geen gebruik te willen maken. De rechten van verzoekster werden derhalve gevrijwaard.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. Waar verzoekster betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet deugdelijk is of niet is gesteund op een correcte feitenvinding voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Het staat niet ter discussie dat verzoekster, op basis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet, geen recht op enig verblijf kan laten gelden en verweerder verzocht om gebruik te maken van zijn discretionaire bevoegdheid om, op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Verweerder heeft in de bestreden beslissing geconcludeerd dat verzoekster haar aanvraag niet kan worden ingewilligd omdat er *“niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig zijn die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen”*. Verweerder kwam tot deze conclusie op grond van verschillende overwegingen, waarvan de correctheid door verzoekster in vraag wordt gesteld.

Verzoekster stelt in eerste instantie dat verweerder verkeerdelijk overwoog dat niet vaststaat dat er een familieband bestaat tussen haar en B.H., de persoon die zij in België wenst te vervoegen. Zij betoogt terecht dat in de door haar voorgelegde stukken – waaronder een gelegaliseerde geboorteakte en een gelegaliseerd attest van de Afghanistan Central Civil Registration Authority – de naam van haar ouders is weergegeven en dat verweerder niet betwist dat deze personen de ouders zijn van B.H. Logischerwijs kan verzoekster dan ook niet anders dan de zus van B.H. zijn en kan niet worden gesteld dat de familieband niet vaststaat. De vaststelling dat B.H., toen hij in het raam van zijn asielaanvraag werd gehoord, bij de opsomming van de gezinsleden, geen melding maakt van een zus met de naam D., doch deze zus G. noemde, kan geen afbreuk doen aan de informatie die voortvloeit uit de aangebrachte stukken waarvan de authenticiteit niet wordt betwist. In zijn nota met opmerkingen wijst verweerder er echter terecht op dat verzoeksters grief – dat onterecht werd gemotiveerd dat haar familieband met B.H. niet werd aangetoond – niets afdoet aan de correctheid van de vaststelling dat verzoekster in haar land van herkomst niet familiaal is geïsoleerd. Verweerder benadrukt, op goede gronden, dat verzoekster er nog een broer, schoonzus en neef heeft. Verzoeksters grief betreffende de door verweerder ter discussie gestelde bloedverwantschap met B.H. is dan ook gericht tegen een overtollige overweging en kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

In een tweede onderdeel van haar grief betoogt verzoekster dat het kennelijk onredelijk is om te vereisen dat zij het bewijs zou leveren dat zij in Pakistan niet over een recht op verblijf zou beschikken.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift uitvoerig de gronden uiteenzet op basis waarvan zij meent dat het aannemelijk is dat zij in Pakistan niet over een verblijfstitel kan beschikken. Zij toont hiermee echter niet aan dat verweerder onterecht motiveerde dat zij bij haar aanvraag tot afgifte van een visum type D geen bewijzen aanbracht die toelaten te besluiten dat zij in Pakistan geen aanspraak kan maken op een duurzaam verblijfsstatuut en in dat land geen rechten kan laten gelden.

De Raad benadrukt dat het aan de vreemdeling die een visum op humanitaire gronden wenst te verkrijgen is om zijn argumentatie met passende stukken, die zijn individuele situatie betreffen, te onderbouwen. Het is niet aan verweerder om, indien er geen passende stukken voorliggen, aan te tonen dat een relaas “niet zou kloppen”. Verzoeksters betoog dat haar raadsman voorheen reeds verwees naar een verslag waarin op algemene wijze de situatie van Afghaanse vluchtelingen wordt beschreven laat hier niet anders over denken. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan daarenboven zelfs niet worden afgeleid dat verzoekster effectief in Pakistan verblijft. Uit deze stukken blijkt dat verzoekster na de indiening van een eerste visumaanvraag te Pakistan – waarbij zij over een tijdelijke verblijfstitel beschikte – naar Afghanistan terugkeerde en er zijn geen stukken die duidelijkheid verschaffen over haar situatie na de indiening van haar tweede visumaanvraag. Verweerder wijst er in zijn nota ook terecht op dat hij heeft aangegeven geen beletsel inzake een verblijf in Afghanistan te weerhouden, zodat verzoeksters grief omtrent eventuele problemen in Pakistan irrelevant is en, op zich, wederom niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden.

Verzoekster stelt in een derde onderdeel van haar middel dat verweerder naliet om een standpunt in te nemen omtrent de risico's die zij als alleenstaande vrouw in Afghanistan loopt. Zij gaat met haar kritiek echter voorbij aan verweerders vaststelling dat zij niet kan worden beschouwd als een alleenstaande vrouw aangezien zij bij haar broer en schoonzus verblijft en dat verweerder, inzake de aangevoerde veiligheidsproblematiek, aangaf dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sedert augustus 2021 sterk is gewijzigd en er niet kan worden geoordeeld dat er een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in dat land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Haar uiteenzetting dat twee van haar broers erkend werden als vluchteling en dat zij beeldmateriaal aanbracht om aan te tonen dat gezinsleden in de zomer van 2021 werden mishandeld leidt niet tot het besluit dat enig dienstig gegeven door verweerder, die melding maakte van de ondertussen gewijzigde situatie, uit het oog werd verloren.

Waar verzoekster voorhoudt dat de situatie waarin vrouwen in Afghanistan actueel dienen te leven een humanitaire omstandigheid uitmaakt die de afgifte van een visum type D kan rechtvaardigen geeft zij aan een ander standpunt te verdedigen dan verweerder die stelde geen “bijzondere” humanitaire omstandigheden te weerhouden. Er blijkt niet dat verweerders standpunt kennelijk onredelijk is. Verzoekster volgen in haar betoog impliceert immers dat aan alle vrouwen in Afghanistan een visum dient te worden toegestaan om zich te kunnen vestigen in het Rijk, om op die wijze te kunnen ontsnappen aan de in dat land geldende normen en regels.

Verzoekster stelt nog dat zij en haar verwanten in Afghanistan geen overlevingsmogelijkheden hebben gelet op de socio-economische situatie in dat land. Zij toont hiermee niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk optrad door de verwijzing naar de algemene situatie in Afghanistan niet als een reden die zou toelaten een visumaanvraag in te willigen te weerhouden. Zij gaf immers ook aan bij haar broer en schoonzus te verblijven, die steun ontvangen van verwanten in België.

Er blijkt niet dat de determinerende motieven van de bestreden beslissing incorrect zijn of het gevolg zijn van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of verweerder de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt heeft overschreden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel, die tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden, blijkt niet.

3.2.3. Er wordt daarnaast ook niet aannemelijk gemaakt dat verweerder de bestreden beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid of enig relevant gegeven onterecht niet bij zijn besluitvorming heeft betrokken, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.2.4. In zake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM verwijst verzoekster naar de beperkingen om in Afghanistan toegang te krijgen tot onderwijs, de arbeidsmarkt en medische zorg en verwijst zij naar de belemmeringen om te protesteren of rechten af te dwingen bij een rechtbank. Zij wijst ook op de moeilijkheden om zich vrij te verplaatsen en op het risico op geweldpleging en een gedwongen huwelijk in Afghanistan. Zij betoogt dat dit aspecten van haar privéleven zijn die in het gedrang zijn en die beschermd worden door artikel 8 van het EVRM. De Raad dient echter op te merken dat artikel 1 van het EVRM de Staten die partij zijn bij dit verdrag er slechts toe noopt om de rechten en vrijheden welke zijn vastgesteld in de eerste titel van dit verdrag te verzekeren ten aanzien van personen die onder hun rechtsmacht ressorteren. Verzoekster ressorteert evenwel niet onder de rechtsmacht van de Belgische Staat en haar stelling dat in het land van haar nationaliteit bepaalde

aspecten van haar privéleven worden miskend laat dan ook niet toe te oordelen dat verweerder hiervoor verantwoordelijk kan worden gesteld of dat verweerder de verplichting heeft om de vermelde inbreuken op haar privéleven in Afghanistan tegen te gaan. Het EVRM is niet van toepassing op handelingen van derde staten die geen verdragspartij zijn en is evenmin een middel dat de verdragspartijen oplegt om de standaarden vooropgesteld in het EVRM aan derde niet-verdragspartijen op te leggen (cf. J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume 1, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 6 - 8). Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar stelling dat verweerder, ingevolge haar toelichting dat haar fysieke en psychische integriteit in Afghanistan in gevaar zijn, een proportionaliteitstoetsing in het raam van artikel 8 van het EVRM diende door te voeren.

Voorts moet erop worden gewezen dat verzoekster ook met haar uiteenzetting dat zij in de Afghaanse cultuur wordt geacht deel uit te maken van het gezin van haar vader en dat zij in het verleden ook samenwoonde met haar ouders en broers en zus die heden in België verblijven niet aantoonde dat verweerder artikel 8 van het EVRM heeft geschonden. Er moet worden herhaald dat verzoekster niet aantoonde dat zij persoonlijk uit het EVRM rechten kan putten op een ogenblik dat zij zich niet binnen de lidstaten die partij zijn bij het EVRM bevindt. In zoverre zou moeten worden aangenomen dat de weigering om haar een visum te verlenen ook een impact heeft op het recht op een gezinsleven van haar verwanten die zich reeds in België bevinden, moet – los van de vaststelling dat deze verwanten geen partij zijn in voorliggend beroep – worden gesteld dat verweerder correct heeft aangegeven dat verzoekster niet familiaal geïsoleerd is in haar land van herkomst. Verweerder heeft erop gewezen dat verzoekster in het gezelschap vertoeft van haar meerderjarige broer, schoonzus en hun kind. De vroegere gezinsleden waarnaar verzoekster verwijst hebben zich dus opgesplitst en verweerder heeft er terecht op gewezen dat niet werd aangetoond dat er nog op regelmatige wijze contacten worden onderhouden tussen verzoekster en haar verwanten in België, die ervoor opteeden, om zonder haar, Afghanistan te verlaten, en dat ook niet blijkt dat zij persoonlijk financiële of andere steun ontvangt. Verzoekster stelt ook expliciet dat zij op tal van vlakken volledig afhankelijk is van haar niet in het Rijk verblijvende meerderjarige broer. Het gegeven dat verzoekster ooit deel uitmaakte van het gezin van haar ouders laat in casu niet toe te concluderen dat zij als meerderjarige vrouw, die samen met haar broer en schoonzus in het buitenland leeft, heden nog dient te worden beschouwd als een lid van het gezin van haar ouders. Zelfs indien trouwens zou dienen te worden aangenomen dat zij nog tot het kerngezin van een in België verblijvende verwant behoort heeft dit niet automatisch tot gevolg dat er op verweerder een positieve, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, verplichting zou rusten om haar visumaanvraag in te willigen. Verweerder heeft er terecht op gewezen dat het recht op een gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, niet absoluut is en dat het tweede lid van deze verdragsbepaling toelaat om de uitoefening van dit recht te beperken.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.5. Het gegeven dat verzoekster meent dat haar levensomstandigheden in Pakistan of Afghanistan kunnen worden beschouwd als strijdig met artikel 3 van het EVRM houdt niet in dat verweerder door de bestreden beslissing te nemen voormelde verdragsbepaling heeft geschonden. Wederom moet worden gesteld dat een bepaling van het EVRM slechts nuttig kan worden ingeroepen door een persoon die ressorteert onder de rechtsmacht van een van de Staten die partij zijn bij dit verdrag. Dit is hier niet het geval.

3.2.6. Inzake de aangevoerde schending van het hoorrecht kan het volstaan aan te geven dat verzoekster in gebreke blijft aan te tonen op basis van welke bepaling zij meent dat er een verplichting bestond om haar te horen. De bestreden beslissing vormt een antwoord op een door verzoekster ingediend verzoek tot afgifte van een visum type D en zij had hierbij de mogelijkheid om alle door haar dienstig geachte inlichtingen of stukken bij te brengen. In dit geval speelt er geen hoorplicht, laat staan een hoorrecht. Tevens merkt de Raad op dat verzoekster geen belang heeft bij haar kritiek dat zij diende te worden gehoord indien verweerder twijfels had omtrent haar verwantschapsband met B.H., aangezien reeds werd vastgesteld dat het verschaffen van meer duidelijkheid hieromtrent geen afbreuk kon doen aan de vaststelling dat zij in ieder geval niet familiaal geïsoleerd was.

3.2.7. Verzoeksters uiteenzetting laat voorts ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend drieëntwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT G. DE BOECK